CALVINIST-CONTACT

CHATHAM, ONTARIO, JANUARY 15, 1954
5TH YEAR OF PUBLICATION NO. 79

IN DIT NUMMER:

HOLLAND-CANADIAN MAGAZINE

IN DE VORIGE UITGAVE TOONDEN WE U EEN GEDEELTE VAN DE MOOIE KUST VAN NOVA SCOTIA. DEZE KEER IS HET EEN DER VELE COUNTRY-KERKEN, DIE HALF VERSCHOLEN ACHTER DICHTE BOMENGROEI, SCHILDERACHTIG AANDOEN.

Sociale Voorzieningen in Canada

II

PROVINCIALE VOORZIENINGEN

De belangrijkste provinciale voorziening op sociaal gebied is de „Workmen's Compensation Act" (Bijlage V), die in de wetgeving van alle provincies voorkomt en voorziet in uitkeringen aan arbeiders die tijdelijk of blijvend arbeidonbekwaam zijn of overlijden tengevolge van een ongeval tijdens of op het werk opgelopen of een beroepsziekte. In 1914 werd in Ontario de eerste „Workmen Compensation Law" in Canada ingevoerd. De wetten van de andere provincies zijn dan ook alle naar het voorbeeld van deze wet gemaakt. Hoewel de bepalingen omtrent de uitkeringen, de beroepsklasen enz. in alle provincies van elkaar afwijken, zijn er enkele bepalingen die in alle provinciale wetten gelijk zijn. Bijvoorbeeld: niet uitgekeerd wordt indien de arbeidsonbekwaamheid minder dan een bepaald aantal dagen duurt of indien het letsel op de ziekte uitsluitend geweten moet worden aan ernstig en opzettelijk wangedrag van de werknemer zonder dat de dood of ernstige invaliditeit het gevolg is. Voorzien wordt tevens in de gratis medische verzorging van een arbeider bij ongevallen tengevolge van of tijdens het werk en bij bepaalde beroepsziekten. Bij overlijden wordt aan de nabestaanden een bedrag ineens zowel als een maandelijkse uitkering verstrekt. Bij de bovengenoemde gratis medische verzorging zijn inbegrepen chirurgische behandelingen diensten van verpleegsters en verpleging in een ziekenhuis. In enkele provincies ook de kosten van vervoer naar het ziekenhuis.

Het recht van uitkering wordt niet aangetast door achteloosheid of weigering van de werkgever om de nodige inlichtingen te geven of de verplichte bijdrage te betalen. De uitkering treedt in de plaats van alle civiele acties, die de getroffene zou kunnen hebben tegen de werkgever of mede-arbeiders. De werknemers betalen **geen premie.** Uitkeringen geschieden door het „Accident Fund", dat beheerd wordt door de „Workmen's Compensation Board". De beslissingen van de „Board" zijn definitief en kunnen niet in rechte bestreden worden. De werkgevers betalen een verplichte bijdrage aan het „Fund". Zij varieert naar gelang van de gevarenklasse waarin het bedrijf is ingedeeld en zij bedraagt een bepaald percentage van het totale bedrag van de uitbetaalde lonen.

Ten aanzien van de beroepsziekten, die al of niet onder de wet vallen, bestaat veel verschil tussen de verschillende provincies. Ditzelfde geldt met betrekking tot de bedrijven en beroepen. **Landarbeiders** zijn evenwel in alle provincies uitgesloten. In de meeste daarvan kunnen zij echter onder de wet gebracht worden indien de werkgever daartoe een aanvrage indient. Hiervan wordt slechts zelden gebruik gemaakt.

In alle provincies zijn allen die hun vaste woonplaats in de provincie hebben in beginsel aanvaardbaar. **Emigranten vallen er dus ook onder.**

De voornaamste bedrijfstakken die in alle provincies onder de wet vallen zijn: het bouwbedrijf, de mijnindustrie, fabrieken, de houtindustrie, de visserij en de transportbedrijven.

Een eveneens belangrijke voorziening wordt in alle provincies getroffen door de „Mother's Allowances Act". Evenals de Workmen's Compensation Act" heeft deze wet ten doel een minimum inkomen te garanderen aan gezinnen die in kommervolle omstandigheden verkeren. De wet regelt het verstrekken van uitkeringen aan moeders die in behoeftige omstandigheden verkeren, zodat zij in staat zijn thuis te blijven en te zorgen voor de van haar afhankelijke kinderen. De bepalingen varieren sterk per provincie. In alle provincies komen voor uitkering in aanmerking weduwen en moeders wier echtgenoot geestelijk onvolwaardig is of lichamelijk onbekwaam en niet in staat blijkt in het onderhoud van het gezin te voorzien (behalve in Alta.). Steeds wordt een onderzoek ingesteld naar inkomen, karakter en woonplaats van de betrokkene. Op grond daarvan wordt vastgesteld of zij in aanmerking komt en hoe groot het bedrag van de uitkering zal zijn. De maatstaven en uitkeringen verschillen sterk in de verschillende provincies. In enkele provincies wordt vereist, dat of de moeder of het kind Brits onderdaan is of Canadees burger, of dat het kind in Canada is geboren. De uitkering geschiedt tot het kind een bepaalde leeftijd heeft bereikt. In alle provincies wordt ook aan pleegmoeders uitgekeerd.

Tenslotte zijn in alle provincies bepalingen gemaakt ten aanzien van de tijd, welke men in de provincie moet hebben doorgebracht, voor men voor uitkering in aanmerking komt. Evenals de „Workmen's Compensation Acts" zijn de „Mothers' Allowances Acts" aan regelmatige veranderingen en verbeteringen onderhevig.

Openbare steun („Public Assistance") wordt in alle provincies geboden door gemeenten (municipalities). De provincies dragen soms in de kosten bij. De „Puplic Assistance" heeft ten doel gezinnen of personen die in financiele nood verkeren te ondersteunen. De maatstaven en uitvoeringsbepalingen lopen per provincie en zelfs per gemeente zeer uiteen.. Om voor de steun in aanmerking te komen moet steeds de behoefte daaraan worden aangetoond en moet men een bepaald aantal jaren (min. meestal een jaar) in de betreffende gemeente hebben gewoond.

Hoe onze familie en vrienden naar Canada kunnen komen

De fieldagenten onzer organisatie zijn steeds op de hoogte met immigratie-regelingen, beide in Nederland en Canada. Het is uw voordeel om zich tot hen te wenden, zij staan gereed om U hierin te helpen.

Hieronder volgt een lijst met namen en adressen van de fieldmen in Canada:

British Columbia:

E. LANINGA, 3676 Imperial Street, South Burnaby, B. C.

A. DE JONG, 1714 Nanaimo Street, New Westminster, B.C.

J. PRINS, Beverly, Alta.

Alberta:

B. NIEBOER, Iron Springs, Alta.
H. A. WIERENGA, 11323—111a Ave., Edmonton, Alta.

H. J. TEN HOVE, Blackfalds, Alta.

Manitoba en Saskatchewan:

TOM POLET, Lot 131, St. Anne's Road, P.O. Genthon, Man.

Ontario:

J. VELLINGA, Box 234, Chatham, Ont.
HAMILTON OFFICE, 279 Bay St. S., Hamilton, Ont.

C. STEENHOF, 31 Crane Ave., Weston, Toronto 15, Ont.

J. VANDER VLIET, 304 Dundas St., W., Trenton, Ont.

L. VANDEN BERG, Box 92, Brockville, Ont.

Quebec:

A. DE JONGE, 3075 Barclay Ave., Apt. 4, Montreal, P. Q.

Nova Scotia, N. Brunswick, P. Edw. Isl.:

H. J. LAM, P.O. Belmont, N.S.

CALVINIST-CONTACT

Holland-Canadian Magazine

Issued the 1st and the 15th of each month, under the auspices of the Christian Reformed Immigration Societies in Canada.

Publication Committee

Rev. A. Persenaire............President
Mr. J. Vander Vliet............Secretary
Rev. P. De Koekkoek............
Rev. J. Hanenburg............
Rev. J. Rubingh............
Mr. J. Van Staalduinen............
Mr. H. A. Wierenga............
Editor-in-Chief, Rev. John Gritter, 148 Wharncliffe Rd. N., London, Ont.
Business Manager, John Vellinga, Box 234, Chatham, Ontario

Departments and Editors

Van het Kerkelijk Erf, Rev. P. De Koekkoek
Immigration............Mr. J. Vander Vliet
Fieldmen's Corner............Mr. J. Vellinga
Voor de Vrouwen............Mrs. C. Witt
Young People's Page, ...Writers alternated from time to time
Children's Page............Mrs. J. Hanenburg
As One Preacher Sees It....Rev. J. K. van Baalen
Landbouw............Mr. Ir. J. Bakker

Contents:

All matters for publication should be sent to the office of the Editor-in-Chief, Box 234, Chatham, Ontario.

Subscriptions and Advertising:

Send all subscriptions, renewals, and advertising to the office of the Business Manager Box 234, Chatham, Ontario. Subscriptions $3.00 a year in advance.

Printers:

The Mercury Press, Chatham, Ontario.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

Editorials

DOOR JOHN GRITTER

ONS ISOLEMENT

Sommige van onze mensen schijnen wat onrustig te zijn over „ons isolement" als Nederlandse, Calvinistische immigranten in Canada. Toen we onlangs voor een gecombineerde vergadering van een immigratievereniging en een landbouwvereniging een woord spraken, kwam dat in de bespreking al spoedig naar voren. Hoe algemeen de stemming, die daaruit spreekt, onder ons is, weten we niet, maar daar kwam die in elk geval tot uiting. Moeten we hier geisoleerd blijven? Natuurlijk niet, tenminste niet absoluut geisoleerd, wat eigenlijk ook niet bestaat. In hoever moeten we ons dan wel isoleren? Kunnen we met onze nieuwe buren hier in Canada in zekere dingen samenwerken? Indien ja, waarin, en hoever gaat dat? Dat zijn vragen, die gedaan worden.

Al zal het moeilijk zijn op al die voorkomende vragen te antwoorden en de vragers geheel te bevredigen, toch kan het zijn nut doen daar in elke geval eens wat over na te denken en er iets over te schrijven.

We houden ervan allereerst de afleiding van een woord na te gaan. Dan komt men de leidende gedachte aanstonds op het spoor. Gaat men met dat doel naar het woordenboek betreffende dit woord isolement, dan kan men zien, dat er onderscheidene woorden zijn die beginnen met iso. In sommige van die betekent iso dan gelijk, equal. Zo is dan een isogon b.v. een tekening waarvan al de hoeken gelijk zijn, d.i. even groot. In isolement is die afleiding anders: daar komt iso van isola, d.i. een eiland, een stuk land, afgescheiden van het overige, waardoor het dan alleen staat of ligt. Vandaar krijgt men dan het woord isolatie of isolation, d.i. afgescheiden zijn; en van diezelfde wortel, met een andere uitgang: isolement, dat is een toestand van afgescheiden zijn, apart staan.

„Ons isolement" is dus volgens de grondbetekenis van het woord ons alleen staan, ons apart zijn van de overige bevolking hier in Canada.

Dat is dan niet plaatselijk op te vatten, zoals b.v. het volk Israel van ouds leefde in plaatselijk isolement van andere volken. We leven hier niet in plaatselijke kolonies, zoals b.v. het geval was in de kolonie van Holland, Michigan en omgeving. De Canadese regering wil dat niet. Wij begeren dat ook niet. Onze gehele methode van immigratie werk is ook zo, dat die juist samenwerking met de reeds aanwezige bewoners veronderstelt. Het zou dan ook moeilijk zijn in Canada plaatsen aan te wijzen waar de bevolking uitsluitend van Nederlandse afkomst is. Zelfs wanneer men een zo sterk Nederlandse nederzetting als Holland Marsh doorrijdt merkt men al spoedig dat ook daar wel andere mensen wonen. Dat is niet ons isolement, in elk geval is dat heel relatief.

Wanneer we eerst hier komen is er een sterk nationaal element: we zijn Nederlands, met eigen ontwikkeling, taal, gewoonten, zienswijzen en zoveel meer. We zijn heel anders dan de mensen hier en dat wordt eerst sterk gevoeld. Maar geleidelijk verliezen we dat, het jongere geslacht heel vlug, de ouderen wat langzamer, maar dat gaat eraf. Als we een paar geslachten verder zijn is daar in de meeste gevallen al weinig meer van te merken. En tot op zekere hoogte behoort dat ook zo te zijn: we zijn het er allen over eens, dat we Canadezen moeten worden en niet Nederlanders of Amerikanen blijven.

Maar wanner we spreken van „ons isolement" heeft dat vooral een geestelijke betekenis. Zo werd het gebruikt door Groen van Prinsterer, toen hij ons de leuze gaf: „In ons isolement ligt onze kracht". Hij kon dat niet in nationale of plaatselijke zin bedoelen, want hij stelde immers dat isolement onder het Nederlandse volk zelf. Hij heeft dat geestelijk bedoeld, d.w.z. wij zijn van een andere geest dan andere mensen, omdat wij van Calvinistische overtuiging en richting zijn. Dat maakt ons anders, doet ons apart staan, maakt ons isolement uit.

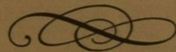
Dat is dan eigenlijk een dubbel isolement: Als gelovige mensen, die de Bijbel geloven, die in Jezus als Zaligmaker geloven en in God als onze Vader, zijn we geestelijk geisoleerd van alle ongelovige mensen, omdat we geestelijk anders zijn. Dat hebben we dan gemeen met alle ware Christ-gelovigen. Maar binnen de schare van gelovigen zijn er ook weer onderscheidene overtuigingen en groepen en richtingen, zoals de Rooms Katholieken en Luthersen en Calvinisten. Die zijn onderling in zekere zin ook weer van elkaar geisoleerd. Zo zijn we hier in Canada als Christenen geisoleerd van alle wereldse, goddeloze mensen; we kunnen met hen niet een zijn. Maar we zijn op geestelijk, kerkelijk gebied ook nog weer geisoleerd van de mensen van de United Church, de Presbyterian Church, de Baptisten, en zo voort.

Wanneer we dus gaan spreken over „ons isolement", moeten we eerst wel even bedenken en duidelijk maken in welke zin we dat bezigen. Eerst als we dat gedaan hebben kunnen we de vraag stellen: hoe moet dat met „ons isolement"? Dat is en blijft steeds voor alle Christenen een belangrijke vraag. Het antwoord is niet gemakkelijk, maar we kunnen er ook niet voor weg.

Dit ter inleiding.

Later meer.

Geve God ons in deze veel wijsheid, want hier raken we het grote probleem van geheel ons bestaan en onze toekomst.

CANADA IS BOOMING!

A statement from Ottawa, released in November, 1953, indicates that by the end of 1953 Canada probably had a population of 15,000,000. During the months June, July and August of that year the population jumped from 14,781,00 to 14,893,000. That is an increase of 112,000. The increase for a whole year ending Sept. 1, 1953, was 359,000. If that pattern continued — and there is every reason to think that it would — we now have a population of over 15,000,000. We are still far behind the U.S. with its 162,000,000, and other countries, but we are coming. Some day, as. Hon. George Drew contends, this northern country may have 100,000,000.

Much of that is due to a higher birthrate and increase in marriages. For instance, in September 1952 there were 35,522 births, compared with 35,572 in September, 1953. In that same period there were 15,601 marriages compared with 15,047 the year before. In the first nine months of 1953 there were 94,032 over against 93,208 the year before in the first nine months. So in spite of a tendency toward smaller families we are enjoying a good natural growth.

Of course, immigration is a big factor. Figures released last December on arrivals from abroad are as follows:

In 1946	71,719	
1947	64,127	
1948	125,414	
1949	95,217	
1950	73,912	
1951	194,391	
1952	164,498	
1953	143,722	in the first ten (months.

In the first four months of 1953 there was a sharp drop. That was because of a new policy begun whereby immigrants were brought to Canada in the late spring, summer, and early fall months when it is easier to establish a new home and to find a job. After the first four months of 1953 the tempo was stepped up, so that the figures show that 143,722 have come in during the first ten months.

All this means that more than 950,000, close to a million people, came from other countries to Canada since the end of World War II. No wonder there is a housing shortage and that things are unbalanced a bit here and there. However, instead of criticizing we ought to have great respect for the Canadian authorities who have done a marvelous job of making room for so many.

This year is expected to be another booming year. Authorities tell us that 1953 was an exceptionally good year for crops and general conditions of employment and other. Minister Howe is very hopeful for this year.

Signs of development are certainly all around us.

It is expected that this year the Kitimat project out in British Columbia will go into action adding tremendously to power available in that district.

For some two or three years now men have been building that tunnel under the Niagara River, and when that is put to use there will be a great increase in power for that territory.

Possibly a beginning will be made this year with the widening and deepening of the St. Lawrence Seaway. It seems that we are about set to go. That will mean lots and lots of work, a great increase in commerce on the Great Lakes, and, if God permit, added prosperity.

Think of the oil industry out west!

Think of the ore deposits in the Ungava districts and the railway now being built to bring it out!

See how new industries are springing up everywhere, some of them immense in size, and how whole towns are being built in a matter of months!

Look at the road building program. Here in Ontario we think of the great highway now being built from Windsor to Toronto and farther east!

What development everywhere!

One of Canada's great men said, "The twentieth century belongs to Canada."

May God bless this great country and its people! And may we help to build it.

NIEUWS UIT Nederland

Verzameld door Cornelia van der Vliet

SIAMESE TWEELING IN FRIESLAND

De 31-jarige mevrouw De Vries-Klompstra, echtgenote van de heer Siebe de Vries, gemeentewerker te Oenkerk, een dorpje gelegen in de Friese Wouden, heeft het leven geschonken aan een Siamese tweeling, die met de buik aan elkaar vergroeid is.

Op advies van de plaatselijke geneesheer, dr. J. P. S. Wijthoff, werden de kinderen direct naar het Diaconessenhuis te Leeuwarden vervoerd, waar onmiddellijk rontgenfoto's werden gemaakt en specialistische hulp werd ingeroepen. De vrouwenarts dr. J. Ph. Hoedemaker te Leeuwarden, zeide redelijke hoop te hebben, de beide kinderen afzonderlijk in het leven te houden, doch voordat operatief ingegrepen kan worden, zal er wellicht een jaar moeten verlopen.

Voorshands zal men rustig afwachten.

Deze merkwaardige geboorte heeft vanzelfsprekend in medische kringen grote belangstelling gewekt. De specialisten zullen onder meer nauwkeurig de buikorganen van de kinderen moeten bestuderen, voordat de een of andere medische beslissing kan worden genomen. Dit is de eerste Siamese tweeling in ons land, althans die levend ter wereld is gekomen, met een gewicht van 6400 gram. Het gezin De Vries had reeds vier kinderen, die alle op normale wijze ter wereld zijn gekomen.

De kinderen zijn meisjes.

Leeuwtje voor de Prins

De voorlaatste dag van zijn verblijf in Ethiopie woonde Prins Bernhard een Koptische eredienst bij in de Kerk van de Heilige Drie-eenheid in Addis Abeba. Tijdens de dienst werd een speciaal gebed voor de Prins uitgesproken. De uiterlijke vorm van de eredienst deed Arabisch aan. Het koor, in witte gewaden gehuld en met tulbanden getooid,, gaf een rembrandtiek effect. Na de plechtigheid volgde een bezichtiging van de keizerlijke grafkelder.

Onder de cadeaux welke de Prins tijdens zijn verblijf in Ethiopie werden aangeboden, bevindt zich ook een driemaands leeuwtje van de keizer. Aanvankelijk bestond het plan het diertje in het vliegtuig mee naar Nederland te nemen. De keizer adviseerde evenwel dit niet te doen in verband met de atmosfeer in het toestel. De adjudant van de Prins betreurde dit besluit, alhoewel ongetwijfeld het leeuwendeel van de vermoeienissen van de thuisreis voor zijn rekening was gekomen als hij het leeuwtje bij de tussenlandingen op de vliegvelden had moeten uitlaten.

VREEMDE WINTER IN EUROPA

Terwijl het in Oost-Oostenrijk eindelijk winter begint te worden, nemen de weinige toeristen in Vorarlberg in West-Oostenrijk zonnebaden op droge bergweiden.

Tot dusver zijn in het beroemde skicentrum Vorarlberg slechts 50 gasten aangekomen. In Zurich en Lech op de Arlberg, Oostenrijks beroemdste skiberg, die om deze tijd gewoonlijk met een dik pak sneeuw bedekt is, worden skicursussen gehouden op een hellinkje aan de Noordzijde van de berg, waar de zon juist niet kan komen.

In Moskou is gisteren een weinig sneeuw gevallen, maar de winter is tot nu toe zo zacht geweest, dat zelfs de vissen in de Moskwa zich in het ootje hebben laten nemen. In de rivier is van ijs nog niets te bespeuren, hoewel die anders om deze tijd van het jaar al een maand potdicht zit. De vissen echter zijn al een paar weken geleden naar dieper water verdwenen, aldus de „Prawda".

De sneeuw is dit jaar erg laat. In de omgeving van Moskou maakte men zich zes weken geleden reeds gereed voor de ontvangst van het eerste pak sneeuw.

De Engelse spoorwegen zijn kortgeleden begonnen met „mistdiensten" te werken, aangezien er weer een dikke mistdeken lag over 40 graafschappen.

Het autoverkeer kan zich over grote afstanden slechts kruipend verplaatsen en ook het treinverkeer ondervond de gebruikelijke moeilijkheden: dienstregelingen werden in de war gestuurd en sommige treinen vielen zelfs volledig uit. Vliegtuigen konden landen noch opstijgen.

Herv. Synode vraagt voorbede

Het moderamen van de Generale Synode der Ned. Hervormde Kerk heeft de gemeenten verzocht Zondag 27 December de nood van de medechristenen op Zuid-, Zuidwest- en Zuidoost-Celebes in de kerkdiensten in het gebed te gedenken. Zoals reeds geruime tijd bekend is, staan de Christenen op Celebes, met wie de Herv. Kerk en de Chr. Geref. en Geref. Kerken sinds lang missionaire contacten hebben, herhaaldelijk bloot aan vervolging en druk ten gevolge van het feit, dat in deze streken rust en orde nog niet hersteld zijn en Moslimse guerillabenden daar opereren. Zelfs zijn er Christenen om hun belijdenis ter dood gebracht.

Dr. Van Roijen over de populariteit der V.S.

De Nederlandse ambassadeur in de V.S., dr. J. H. van Roijen, heeft de Amerikanen aangespoord, er zich niet al te druk over te maken, als zij niet zo erg populair zijn omdat het onmogelijk is leiderschap te paren aan populariteit.

De ambassadeur merkte in een interview op, dat de V.S. zich moeten spiegelen aan de Nederlanders en Engelsen uit de zeventiende eeuw toen de zon in hun rijken niet onderging. Zij maakten zich nooit druk om hun populariteit.

Van Roijen, die sprak in de Tulane-universiteit, betoogde, dat de anti-Amerikaanse gevoelens voortkomen uit het arme-familielidcomplex van de Europeanen.

Wij zijn altijd geneigd onze rijke familieleden te becritiseren, vervolgde hij. Het is een goede karaktertrek van de Amerikanen, dat zij geliefd willen zijn, maar wereldleider zijn en geliefd zijn gaat niet samen, aldus de heer Van Roijen.

Studentenbetoging te Brussel

Meer dan 500 studenten van de Vrije Universiteit te Brussel hebben een protestbetoging georganiseerd voor een dansgelegenheid bij de Louisapoort. De directie hiervan had de toegang geweigerd aan een Amerikaanse negerstudent en aan een Belgische kleurling „omdat deze door hun aanwezigheid de gevoelens van een deel der clientele zou kunnen choqueren". Een delegatie van studenten had een onderhoud met de directeur van de dansgelegenheid en eiste een excuusschrijven aan de betrokken studenten en aan het bestuur van de universiteit. Intussen hieven de studenten, die zich buiten hadden opgesteld, een spreekkoor aan waarbij zij riepen „a bas les racistes". Aan voorbijgangers deelden zij pamfletten uit.

Sowjet-Kerstverhaal OOK DE HERDERS WAREN RUSSEN

Hongaarse onderwijzers hebben opdracht gekregen kinderen de Russische versie van het Kerstverhaal te leren, aldus hebben reizigers, die uit Boedapest in Graz zijn aangekomen, meegedeeld.

Dit Sowjet-kerstverhaal luidt: „Er was eens een arm echtpaar, dat niets te eten en geen kleren had. De man en zijn vrouw smeekten de rijke mensen in hun land om hulp, doch deze gaven niets.

Hun kind werd in een stal geboren en in lompen gewikkeld. Zijn eerste wieg was een kribbe.

„Op de dag van de geboorte kwamen schaapherders uit Rusland en zij brachten het kind geschenken. „Wij komen", zo vertelden de schaapherders, „uit een land, waar armoede en leed onbekend zijn. In Rusland groeien de kinderen op in vrijheid. In Rusland bestaat geen gebrek en geen werkloosheid."

„Joseph, een werkloze arbeider, vroeg de schaapherders, hoe zij zijn huis gevonden hadden. Zij antwoordden, dat een ster boven het dak hen had geleid. Daarop maakte het arme gezin zich op en verliet het land. De schaapherders wikkelden het kind in warm bont en allen togen op weg naar het land van de Sowjets."

Onze eigen Pers

III REV. G. J. HOYTEMA

Ons vorig artikel zijn we geeindigd met de opmerking, dat we ons gezamenlijk met alle krachten moeten inzetten voor de opbouw van onze eigen, christelijke pers. We hebben er toen ook op gewezen, dat we dit niet moeten uitstellen. We willen dit laatste nog even onderstrepen in dit artikel.

In de eerste plaats willen we er op wijzen, dat we dit werk niet mogen uitstellen, omdat het hier arbeid betreft in het belang van de opbouw van Gods Koninkrijk op zulk een belangrijk terrein. Als we ervan overtuigd zijn — zoals we hopen dat dit met ons allen het geval is — dat de pers inderdaad van zo grote betekenis is in ons leven, dus ook de christelijke pers in ons christen leven, dan moeten we bij de opbouw van het leven hier in Canada de arbeid voor een eigen christelijke pers niet op de achtergrond plaatsen, maar ze voorrang geven boven veel ander werk. Meer dan enig ander middel kan door de pers de oproep uitgaan op alle levensterreinen te luisteren naar de eis van Christus. Om uit te dragen, dat er geen enkel gebied is van het menselijk en scheppingsleven waarvan Christus niet zegt: „Dat is MIJN". Maar dan moet dit middel ook voor alles gebruikt. De zaak des Konings heeft haast in deze wereld. We weten niet hoelang God ons de tijd nog zal geven. En wie zou durven spreken van uitstel als het Zijn zaak geldt? Wie zou het vooral durven doen in deze eschatologische tijd waarin wij leven? Zo ooit, dan worden we vandaag geroepen om onze roeping in de strijd voor het Koninkrijk Gods te verstaan, daar er zoveel is dat ons predikt dat de tijd kort is.

Maar er is in de tweede plaats ook nog iets anders dat ons er toe moet brengen vandaag dit werk aan te vatten. Het is dit, dat aan uitstel zo groot gevaar verbonden is. We moeten niet vergeten, dat we aan bepaalde dingen zo gemakkelijk wennen. Vooral als het betreft het nalaten van datgene wat God van ons vraagt op het terrein van ons beginsel. In het algemeen is het al zo, dat we heel gemakkelijk gewoon raken aan iets waar we elke dag mee in aanraking komen of ook moeten missen. Zo ook met de pers. We raken er geleidelijk aan gewoon, dat alleen de neutrale pers in onze woningen komt. Zien het tenslotte niet eens meer als een gevaar. En we raken er ook heel gemakkelijk aan gewoon, dat we het christelijk dagblad missen. Gevoelen dit tenslotte niet eens meer als een gemis. En de duivel wil ons daarbij wel een handje helpen. Hij weet dat aanpassingsproces met allerlei middelen te bevorderen. En daarom hebben we op onze hoede te zijn, het zover niet te laten komen, dat we aan de huidige toestand gewoon zijn geraakt, maar nu terstond deze zaak warm te houden en gedurig weer tot een punt van gebed en arbeid te maken.

En nu zegge niemand, dat we in dezen het wel wat al te donker inzien. Dat als we het nu niet doen, we het straks ook nog wel klaar kunnen krijgen. Dat als dit geslacht het niet doet, de komende generatie van onze kinderen het wel zal opknappen. We kennen die redenering. Onze kinderen zullen allicht wat beter de middelen hebben op financieel gebied dan wij immigranten, die pas beginnen. Die zullen hier veel beter thuis zijn en daardoor het leven hier ook beter kunnen benaderen en ons beginsel. Maar we moeten niet vergeten, dat we dan buiten de werkelijkheid van het leven gaan staan. Persoonlijk geloof ik, dat als dit geslacht, dat nu pas ge-emigreerd is. de fundamenten niet legt op allerlei gebied van onze christelijke actie, we het nooit van onze kinderen mogen verwachten. Zij hebben geen herinnering hoe wij het gehad hebben in het oude vaderland. Van de strijd, daar gestreden om te bereiken, wat we daar de laatste jaren bezaten, weten zij niet. Een herinnering aan een strijd, welke ons telkens weer bezielde om aan te pakken en door te zetten. Om het ons van de vaderen toebetrouwde pand, ook in onze christelijke pers, te bewaren.

Maar hoe zullen we het dan van hen kunnen verwachten, dat zij zonder die herinnering aan zullen vatten, wat wij hebben nagelaten? Ik geloof, dat er zeer veel gevaar is dat we dan al veel eerder dan het komende geslacht groot zal zijn geworden, aan ons ideaal zullen zijn ontvallen.

Ik werd daaraan herinnerd door een artikel dat ik las in „Trouw", ons in Nederland verschijnend dagblad. Een artikel van de hand van Mr. Fuykschot, die hier in Canada werkzaam is, om op maatschappelijk gebied het werk van onze vakorganisatie op te bouwen. Hij deelt in zijn artikel mede hoe momenteel de toestand in Canada reeds zo is „dat onder de Nederlandse immigranten de christenarbeiders reeds voor wellicht 70 of 80% lid zijn van de zogenaamde neutrale vakverenigingen".

We moeten ons dit even goed trachten in te denken. Wat blijkt hieruit, dat het ontvallen aan zijn beginsel ontstellend snel gaat. Als de afloop der wateren. We willen niemand hard vallen, maar alleen de feiten constateren. Deze immigranten, dat zijn wij zitten nog maar een paar jaar in Canada. Zij, die er het langst zijn, ongeveer een jaar of zes. Het zijn zeer waarschijnlijk in grote meerderheid mensen geweest, die zich in Nederland bij de christelijke vakorganisatie hadden aangesloten. We mogen dit veronderstellen als we uitgaan van de gedachte die vaak is geopperd, dat het niet de slechtsten waren, die gingen emigreren. Dat daarmede vaak het beste bloed aan het leven in het oude vaderland ontliep. Maar dan vragen we ons toch af, hoe is het mogelijk, dat op dit gebied de toestand in zo korte tijd zo is geworden, dat er hier 70 of 80% zich hebben aangesloten bij zogenaamd neutrale vakverenigingen, welke ze in Nederland in strijd achten met ons beginsel? We zien zonder deze vraag te beantwoorden, daarin dit in elk geval, hoe snel het aanpassingsvermogen in de verkeerde richting gaat. Nog eens, naast allerlei andere factoren van een geheel andere situatie, waarin we hier verkeren, zorgt de duivel er wel voor om ons te helpen ons in deze richting voort te bewegen.

Maar bedreigt ons dit gevaar dan niet op het terrein van onze christelijke pers? Zeker, ik weet wel, dat de verhoudingen hier anders liggen. Maar principieel gezien, meen ik toch dat het weinig verschil maakt. En als we dan op het ene terrein van ons christelijk leven — het sociale — deze ontwikkeling zien, zal het dan niet zo zijn op het culturele, het terrein van onze christelijke pers? Een schip op het strand, is een baken in zee. We doen goed ons dit steeds te herineren bij alle actie voor ons blad.

En daarom, er is maar een parool: Nu aanpakken! Nu elkaar opwekken dit werk te doen slagen. Opdat het straks niet te laat zal zijn.

Zo kunnen we ons eigen leven hier bouwen. Zo kunnen we straks ook met het middel van onze eigen pers uitgaan tot het Canadese volk, om onder hen ook het licht te laten schijnen en hen daarin tot een zegen te zijn. Daarvoor heeft God ons hier toch ook gebracht. Dit is ongetwijfeld Zijn bedoeling nu Hij in Zijn voorzienig bestel hier zovelen deed komen, die Zijn Naam belijden. Dat is maar geen toeval.

Daarin geloof ik, dat we Gods stem moeten beluisteren, dat we hier in Canada maar niet gekomen zijn om iets voor onszelf te bereiken, maar als bouwers en werkers voor Zijn Koninkrijk. Laten we het meer zo zien. Ook met het oog op onze pers. Dan komt er aan ons leven als immigranten een wondere rijkdom. Dan hebben we perspectief. En het wordt ons een vreugde onze krachten ook te geven aan de arbeid voor de opbouw van een eigen pers. We werken immers ook daardoor dan aan een zaak die De toekomst heeft.

VOOR DE VROUWEN

door Mrs. C. Witt

Ontgoocheling

Een verhaal door

Mevr. C. R. 't Lam-Van der Vliet

't Was een lange advertentie in het weekblad van Achterdorp Zaterdag 13 November. Er stond: „Heden overleed tot onze grote droefheid onze zeer geliefde Oom, Behuwdoom en oudoom: Cornelis Maarten van der Linden, in de ouderdom van 92 jaar en 8 maanden. Allen, die hem van nabij gekend hebben, kunnen beseffen wat wij in hem verliezen. De zeer bedroefde neven en nichten."

En dan volgde een lange rij van treurende familieleden. 92 jaar en 8 maanden was Knelisoom geworden, de leeftijd van de oerouden.

De dokter had nooit veel aan hem verdiend. Zover hij zich herinneren kon, was hij maar e e n keer ziek geweest, dat was toen hij de mazelen had. Maar Moeder had het zonder dokter afgewerkt. Warme melk had ze hem gegeven en 's avonds wonderolie en verder had ze hem bewerkt met hete kruiken en na enkele dagen sprong Kneliske weer door de kamer. En ook had hij nog eens kiespijn gehad. Hij had het uitgebruld van de pijn, maar over een dokter werd niet gedacht. Een doek met geweekte beschuit met peper om zijn gezicht en wat petroleum in de kies en dan zou het wel weer schikken, zei Moeder.

Tijdens zijn huwelijk met Koosje van der Velden had hij ook nooit een rekening van de dokter gehad. Buitengewone uitgaven kwamen op hun begroting niet voor: het huisgezin van Knelisoom en tante Koosje kostte niet veel en de traditionele oude kous werd steeds voller.

In zijn laatste levensjaren begon Knelisoom te sukkelen. Twee en een half jaar geleden had hij zijn Koosje door de dood verloren en dat was een zware slag voor hem geweest, die hij niet te boven kwam. En de Bron van troost kende hij niet. Toen begon ook zijn aftakeling.

Stil en in zichzelf gekeerd sleet hij zijn dagen, geen woord meer zeggende, dan beslist nodig was. In het voorjaar was hij opvallend teruggetrokken. Hij bleef 's morgens lang op bed en 's avonds na broodtijd zocht hij ook al gauw de alcoof op. De nichten, die hem om de beurt verzorgden, besloten de dokter te halen.

„De kaars brandt op", was het oordeel van de deskundige; „de ademhalingsorganen van de patient zijn aangedaan, ja erger nog, alle verschijnselen wijzen op longontsteking".

Des anderen daags bleef Knelisoom op bed met hoge koorts. Iedere dag kwam de dokter. Hij zei niet veel, maar schudde veelbetekend het hoofd. De deelneming van de familie nam toe. Nooit was Knelisoom zonder bezoek, de belangstelling was enorm. En geen wonder, Knelisoom was het waard en . . . . het liep op een eind.

En niemand vroeg zich af, hoe dat eind zou zijn.

De negende dag, de crisisdag, brak aan.

In de nacht verwachtte de dokter de beslissing. Jannes en Toom zouden waken.

In de voornacht was Knelisoom woelig. Zijn geest was bezig met de dingen van vroeger: hij riep om Koosje.

Ineens werd het stil.

De beide toegewijde neefs liepen naar de bedstee. Onbeweeglijk lag hij daar, de geliefde oom.

Ging zijn adem nog. Ja, — neen!

Toch, heel zacht, rustig.

Zou dat het einde zijn?

Nog even wachten, voor zij de familie gingen roepen.

't Bleef rustig in de bedstee.

Toen, even later, werd de ademhaling iets sterker en als een schok ging het door beider gedachten: de crisis is voorbij!

In de vroege morgen, het was nog roetdonker, kwam nicht Kee vragen of oom nog leefde.

„Natuurlijk", zei Jannes, „hij zal warempel weer tegen de wal opkruipen. Jonge mensen, moeders uit grote gezinnen, die niet gemist kunnen worden, worden weggenomen en oude afgeleefde mannen, die niets meer dan hun leven hebben, zoals Knelis-oom, worden gespaard." En er kwam een trek van boosheid op het niet al te vriendelijke gezicht van Jannes-neef.

In het vuur van zijn rede, was hij een beetje luider gaan praten.

Intussen was de zieke wakker geworden. Hij voelde zich uiterst zwak, te zwak om zich te bewegen. Doodstil lag hij te luisteren. Hij was nog steeds scherp van gehoor en de meer eerlijke dan hoffelijke uitdrukking van „tegen de wal opkruipen" werd door oom opgevangen. Toen viel hij weer in slaap. Met de dag werd hij nu sterker. Eindelijk mocht hij weer opstaan en als het mooi weer was even buiten.

't Ging goed de hele zomer.

Knelis-oom ging weer wandelen en het kwam zelfs zo ver, dat hij de wens te kennen gaf om in de stad een goede vriend te gaan opzoeken. Hij zou de ene dag gaan en de andere terugkomen. Hij zou met de vrachtrijder meerijden.

Wat waren ze blij, de vrienden, dat ze elkaar weer zagen en wat hadden ze veel te praten, de oudjes, de dagen waren veel te gauw om, en ze beloofden, elkaar weer eens spoedig te bezoeken. Maar de mens wikt en God beschikt.

Toen de kille najaarsdagen aanbraken kwam Knelis-oom weer op het ziekbed te liggen. 't Ging nu iedere dag achteruit. Behalve de dokter, kreeg nu ook de dominee een boodschap, dat Van der Linden het niet lang meer zou maken. In zijn lange leven had hij zich aan de kerk weinig laten gelegen liggen. Als alles meewerkte, ging hij wel eens. 't Weer moet mooi zijn, niet te heet, niet te koud en dan altijd met Oudejaarsavond: „eind goed, al goed", zei oom altijd.

Als de dominee hem ernstig vermaande, om toch iedere Zondag naar de kerk te gaan, beriep hij zich er altijd op, dat zij die tweemaal gingen, niets beter waren dan hij, dus: hij ging niet.

Maar als de dood komt, wil iedereen wel naar de hemel en als de dominee dan vraagt, hoe hij staat tegenover de dingen van de eeuwigheid, dan is hij onbewogen. Hij heeft toch geen straf te duchten, hij

gaf ieder het zijne, deed niemand kwaad, vloekte niet, gaf wel eens wat aan de armen en waarom zou God hem dan straffen: de hemel was toch voor zulke mensen als hij.

Niet het minste zondebesef was er aanwezig.

Zoudt ge u present kunnen melden, als God zijn wereldappel houdt, vroeg de dominee verder.

De vergelijking ging aan Knelis-oom voorbij; hij zweeg.

„Zullen we samen bidden", stelt dominee voor.

„Welja, dat is goed, dat kan nooit kwaad."

In een eenvoudig hartelijk gebed, pleit ds. op Gods belofte, dat Hij bij het naderen van de dood nog uitkomst wil geven.

Dan neemt hij afscheid, met de belofte de volgende da~ terug te komen. Maar dat was niet meer nodig, want 's nachts werd de levensdraad afgesneden.

Felle emoties hadden het leven van Knelis-oom nooit beroerd en zijn stroeve ziel kwam zelfs niet in beweging in het aangezicht van de dood.

Wat was de dood voor hem?

Nooit had hij zich daarvan rekenschap gegeven. 't Leek voor hem een voortglijden van het leven in een eeuwigdurende sluimering. Hij was gestorven, zoals hij had geleefd en nu was hij heengegaan naar zijn eigen plaats, zonder een lichtend voorbeeld te hebben achtergelaten.

(wordt vervolgd)

BROOD

Men kan hier in Canada zoveel brood en zoveel soorten brood kopen, dat het een onnodig werk zou schijnen te zijn uw eigen brood te bakken. Toch is er iets in eigengemaakt bhood, dat men niet vindt in het gekochte brood. Het bespaart ook geld zelf brood te bakken.

Met goede gist en meel, een betrouwbaar recept, en een oven waar ge op aan kunt, zal uw poging wel slagen. En als het goed gelukt en ge uw eigen brood op de tafel zet zult ge ondervinden dat uw man en kinderen het lekkerder zullen vinden dan bakkersbrood.

Volgt dus deze instructies precies en probeer het maar eens.

WIT BROOD

In een kleine kom doe men ½ kop water ,lauw, niet te koud). 1 teaspoon suiker en 1 pakje droge gist.

Laat 5 minuten staan.

Intussen doe

2 kopjes lauw water in een grote kom met 1 tablespoon suiker en 1 tablespoon zout.

Voeg er 3 tablespoons gesmolten vet bij.

Dan 3½ kopjes meel en klop totdat het mengsel glad is.

Dan de gist en water, dat even door elkaar geroerd is.

Klop weer totdat het goed gemengd is.

Bedek met een schone theedoek en laat een uur in een warme plaats staan.

Roer dan 3½ kopjes meel er in (Dit neemt misschien niet zoveel, misschien iets meer — want meel is niet altijd van dezelfde substantie.).

Kneed dit met de handen totdat het elastisch is (zowat 10 minuten).

Smeer een weinig vet op het deeg, bedek met een theedoek en laat wer staan totdat het verdubbeld is in hoeveelheid (zowat 3 uur).

Nu drukt men het deeg neer, doet het op de broodplank, waar wat meel op gestrooid is, en vormt het tot twee broden. Doe het in met vet gesmeerde broodpannen en laat weer staan totdat het verdubbeld is.

Bak in een oven van 350 graden voor 15 minuten en dan 40 minuten in een oven van 325 graden warmte.

Besmeer het brood met vet als ge het uit de oven en de pannen neemt. Laat goed koel worden voor men het wegbergt.

Verontrustende Verdeeldheid

Toen in het jaar 1943 op het ogenblik waarop de invasie-legers voet aan de grond gingen zetten in Italie, de paus zich tot de kerk en indirect tot de wereld richtte, deed hij dit sindsdien veelbesproken encycliek over „het mystieke lichaam van Christus". In deze encycliek schrijft hij, dat, wat hij gaat zeggen, wellicht ook niet onwelkom zal zijn voor diegenen, die van de schoot der katholieke kerk gescheiden zijn. Hij vervolgt dan in een merkwaardige passage:

„. . . . en dit niet alleen omdat hun welwillendheid jegens de kerk van dag tot dag schijnt toe te nemen, maar ook hierom: zij zien hoe op het ogenblik volk tegen volk en rijk tegen rijk opstaat en hoe tweedracht, afgunst en aanleidingen tot onenigheid tot in het oneindige uitgroeien: als zij dan hun blikken op de kerk slaan, als zij haar van Godswege ontvangen eenheid beschouwen waardoor alle mensen, van welke stam ook, zijn als in een broederbond met Christus verbonden—dan zullen ze zich ongetwijfeld gedwongen voelen een dergelijke liefdesgemeenschap te bewonderen en zij zullen, onder ingeving en met de hulp van de goddelijke genade zich ertoe aangetrokken gevoelen, om een deel uit te maken van dezelfde eenheid en liefde".

Ik kan het niet helpen—schrijft Prof. Berkouwer—dat juist deze uitspraak mij weer eens onder de ogen kwam in weken, waarin de krant ons bijna elke avond melding maakte van nieuwe scheuring en waarin het bericht doordrong, dat er ook in Amerika weer een nieuwe scheuring had plaatsgehad.

Er zijn mensen, die daarom lachen wanneer ze „weer" zo-iets in de krant lezen en voorts overgaan tot de orde van de dag. Maar men moet er het woord van de paus eens naast leggen. Het moge dan waar zijn, dat er sinds 1943 veel veranderd is, maar het valt niet te loochenen, dat de situatie er nu niet bepaald vriendelijker op geworden is en dat de paus van die tot in het oneindige uitgegroeide verdeeldheid in de wereld ook nu nog wel zou kunnen spreken. En dan tegen de achtergrond van die verdeeldheid moet men dan eens denken aan dat vervolg: „en als ze dan hun blikken op de kerk slaan . . . .". Dat slaat in de pauselijke encycliek natuurlijk op de Rooms Katholieke Kerk, maar het is dan ook duidelijk, dat het ons wel uiterst moeilijk zou vallen zulk een encycliek te schrijven. Wij schrijven geen encyclieken, maar als we het zouden doen, zou hier de pen ons wel uit de vingers glippen. We waren gewend met enige verwondering te spreken over het grote aantal denominaties in de kring van 't Amerikaans Protestantisme, maar men moet met die verwondering langzamerhand voorzichtig worden en bedenken dat het toch wel enigszins begrijpelijk is, wanneer iemand in deze tijd, zonder criticaster te zijn, verklaart alleen al van de Gereformeerde Gezindte niets meer te begrijpen en er geen touw aan vast te kunnen knopen. Het gaat hier alleen maar over de feitelijke stand van zaken, die zonder meer ONTSTELLEND kan worden genoemd. Nog afgezien van de gevolgen, die dit alles heeft op allerlei terrein in het volksleven, is het reeds ontstellend, wanneer men even aan de k-e-r-k denkt en men weet niet waar men de moed tot een encycliek vandaan zou moeten halen,

FEUILLETON

Tussen TWEE Machten

DOOR S. HARRISON

11)

Nu, dominee, ik was zo woedend, ik had hem wel kunnen vermoorden. Het valt niet mee een ongeluk te krijgen, waarbij een auto er aangaat en je zelf het er goed afbrengt. Ik had me heel goed ingepakt: een dikke jas aan; een pet op van binnen vol doeken; een doek nog om mijn gezicht. Er is met dat al heel wat manoeuvreren voor nodig, eer je de goede klap te pakken hebt. En als 't gebeurt, schrik je niet een beetje. Dat verzeker ik u. En daar geeft me die kerel me zegge tien dollar. Een joden-fooi.

Ik zeg: „Hier mijn vijftig dollar! Heb ik daar mijn leven voor gewaagd. Je hebt me vijftig piek beloofd, als die oude kar van je een ongeluk zou krijgen. Dacht je, dat je nu zo van me afkwam? Hier gauw."

Wat zegt me die fielt: „Mijn kantoor uit! En gauw. Of moet ik de politie waarschuwen? Heb je die auto met moedwil stukgereden? Dat is niet best, mannetje."

„Op jouw aandringen," roep ik nog. En hij: „Maak dat de politie wijs. Er uit of . . . Hij neemt de telefoon. Ondertussen komen een paar lui kijken. „Stil, of de politie," zegt hij. Ik begreep, dat hij me in zijn macht had. Een auto stukrijden is strafbaar. En hij zou natuurlijk alles loochenen. Ik ging weg.„En je komt nooit meer hier aan de fabriek, begrepen?" Ik zei niets meer.

Als zo'n kerel geloofde aan God en oordeel, zou hij toch nooit een mens zo durven behandelen? Het is een huichelaar, dominee, en anders niet.

Toen moest ik wel wat anders beginnen. Eerst kon ik geen werk krijgen. Na een tijdje rondzwerven en gebrek, ben ik deze drankaffaire begonnen. Ik heb nu goed mijn brood. De dranksmokkelaars behandelen me menselijker dan ouderling Stefenson van uw kerk."

Ds MacLure had het verhaal stil aangehoord. Hij wilde het niet geloven. Dat kon toch niet waar zijn? Als het zo gebeurd was, dan had Brown gelijk: Stefenson geloofde evenmin aan God en oordeel als deze man.

„Maar kunt u zich niet vergist hebben? Heeft Mr Stefenson het werkelijk zo bedoeld, dat u die wagen met moedwil kapot moest rijden, om de verzekeringspremie te krijgen? Ik kan het niet geloven."

„Geloof wat u wilt. Het is waar. Vraag hem er zelf naar. Nu kan het me niks meer schelen, al belt hij de politie op. Maar dat durft hij niet, wat ik u zeg."

Ds MacLure wist niet, wat hij ermee aan moest. De man gaf de indruk de waarheid te spreken. En toch kon hij het niet geloven. Dominee hoopte op een misverstand.

Nu moest hij echter naar Mr Stefenson. Hij had het beloofd. Gemakkelijk was het niet.

„Here geef mij wijsheid", bad hij. „En breng deze afgedwaalde weer."

Bij zijn afscheid van Mr Brown, zei dominee nog: „Wat anderen ook hebben misdaan, u bent persoonlijk voor God verantwoordelijk. Stel u voor Zijn aangezicht. Zoek vrede met Hem. Want wees eerlijk: vrede hebt u niet."

„Och vrede. Dat is zo'n groot woord."

De volgende avond ging Ds MacLure naar Mr Stefenson, om de zaak te bespreken. Veel moed had hij niet.

Hoe zou Mr Stefenson zijn tussenkomst opvatten? Hij had wel eens gemerkt, dat deze heer geen inmenging van derden in zijn zaken duldde. En toch moest er licht in deze kwestie komen.

Hij belde bij Mr Stefenson aan.

„Is Mr Stefenson thuis?"

„Ja, dominee. Komt u maar binnen."

Even wachten in de hall.

„Gaat u maar verder, dominee."

Het meisje opende de kamerdeur. Mr Stefenson stond dadelijk op, dominee tegemoet, joviaal hem groetend:

„Daar doet u goed aan, dominee. We hebben u in zo'n tijd niet gezien."

„Ik ben blij, dat ik u thuis vind, Mr Stefenson. Ik zou u graag even alleen willen spreken. Kan dat?"

„Natuurlijk, dominee. Dus gaan we even naar mijn kamer. Maar drinkt u eerst nog een kopje thee. Het is vanavond toch zeker uw laatste bezoek."

Dominee wilde Mr Stefenson in een goede stemming houden. Dat was voor het prettig afhandelen van de zaak het verkieslijkst. Daarom stemde hij maar toe.

„E e n kopje thee dan."

„Ja, we weten het wel, dominee. Geen smokkelwaar. Dat waar-

waarin we in de voortgaande verbrokkeling van het wereldleven en de daar heersende onenigheid zouden kunnen schrijven: „als ze dan hun blikken naar de kerk slaan . . .". De verontrusting hierover kan en moet haar oorsprong vinden in het bijbelsgetuigenis over de Kerk van Christus, over haar ene Heer, over haar avondmaal, over haar ene doop. Dat is niet een boodschap als een stilstaand water, maar als een voortdurend stimulerende boodschap, die blijft klinken midden in alle berichten in de krant en te midden van elke nieuwe scheuring. Het gaat hier niet alleen om de buitenkerkelijken, die in de veelheid de eenheid maar nauwelijks kunnen ontdekken, maar het is ook een vraag voor de kerk zelf.

Als een ding zeker is, dan is het wel dit, dat op de weg, waarlangs God de wereld en ook de kerk leidt in deze eeuw, het fatalisme en het relativisme alleen maar schade kunnen doen aan de ware verontrusting. Of er dan een gemakkelijke oplossing is? Ik kan die niet geven en ik denk dat niemand die pretentie heeft. Maar misschien is het goed allereerst weer onder de indruk te komen van de feitelijke situatie, die thans wel spectaculaire vormen begint aan te nemen. Wat moeten wij doen met het woord van de paus „als ze dan hun blikken op de kerk slaan . . .?" Ergens moet de verantwoordelijkheid tegenover de kerk verzwakt zijn. Ergens moet er iets losgeraakt zijn, waardoor de verbanden zijn zoekgeraakt. Verbanden, niet maar van een vereniging maar van doop en avondmaal en van dezelfde Heer. Wie draagt de verantwoordelijkheid en wie zal beginnen stenen te werpen op de ander, terwijl hij zelf (als kerk) niet zonder zonde is? Maar wel is duidelijk, dat er in verwarring, ook in de orthodoxie, een nieuwe verantwoordelijkheid zal moeten ontstaan, niet maar, omdat onze volkskracht verbroken ligt en omdat we „samen" meer kracht kunnen ontplooien, maar reeds vanuit de werkelijkheid der kerk. We zingen in het Nederlands of in het Engels van de ene Naam en van de ene fundering der kerk. Maar er zijn geen liederen, die zwaarder op ons drukken dan deze. Er is nu eenmaal een gevaar van spel met de kerk en ieder zal zich allereerst hebben te bezinnen, wat zijn plaats is in de kerk. Het woord „oecumenisch" is een woord, dat we allemaal nog wel op de lippen willen nemen, maar wat betekent het in concreto, wat betekent het dicht bij huis en wat betekent het in de verwarring, ook der orthodoxie? Ik heb op deze vraag geen gemakkelijk antwoord. De berichten uit de krant zijn te duidelijk om te kunnen worden verwaarloosd. Maar de verontrusting blijft, nu noch het fatalisme, noch het relativisme een begaanbare weg wijst.

Misschien is de eerste stap naar het herstel, dat we althans iets van deze verontrusting verstaan."

Tot zover Prof. Berkouwer.

W. C. HOMBURG

deren we in u, heus. We kunnen er wel eens een grapje over maken, vooral als u net gezegd hebt, dat het zo lekker smaakte. En we delen uw standpunt niet. Ik vind die prohibitie-wet onzin. Door die wet is het smokkelen zo geweldig ontwikkeld en krijgt de onderwereld zo'n geweldige macht.

Die wet heeft een groep drijvers ons opgedrongen. Ik voel me er in mijn conscientie niet aan gebonden. Maar dat een dominee het wat strenger neemt dan een gewoon lid, lijkt me niet kwaad. Dat werkt behoudend."

„Ik kan me best begrijpen, dat het laatst bij uw neef een wonderlijke indruk maakte. Eerst prees ik de gesmokkelde cocktail. En meteen daarna trok ik tegen het smokkelen te veld. Dat men er wat om lachte, vind ik niet erg. Alleen vond ik het vervelend, dat sommigen niet wilden geloven, dat ik de cocktail gedronken had, volkomen onbewust, dat ze sterke drank bevatte. Maar dat is ook allang weer vergeven."

Ondertussen werd de thee met cake genuttigd.

„Zullen we nu maar naar boven gaan?"

„Graag."

„En wat was er, dominee?"

Mr. Stefenson was in zijn stoel gaan zitten, achter een zwaar gebeeldhouwd eiken bureau. Ds. MacLure zat in een clubfauteuil. Zwijgend had Mr. Stefenson een sigaar gepresenteerd. Zo geinstalleerd konden zij rustig spreken.

„Ik ben vanavond bij Brown geweest, Mr. Stefenson. Ik probeer de afgedwaalde schapen weer terecht te brengen. Zo kwam ik ook bij hem. Mijn voorganger had zijn naam wel uit de registers van de kerk geschrapt, maar terwijl ik bij anderen las: „geschrapt op eigen verzoek", stond achter zijn naam: „geschrapt wegens voortdurende onkerkelijkheid". Ik dacht: „Nieuwe bezems vegen schoon", misschien kan ik hem nog bewegen terug te keren. Bij verschillende van die gevallen is het me gelukt ze weer eens in de kerk te krijgen. Of het zo blijft, weet ik natuurlijk niet. Dat moeten we aan de Here overlaten. Ik acht het mijn taak de afgedwaalde schapen op te zoeken."

„Dat vind ik prachtig van u, dominee. En die Brown was zeker over mij niet best te spreken?"

„Ronduit gezegd: Neen, Mr. Stefenson. Hij begon dadelijk over u. U was de schuld, dat hij zich van het geloof had afgekeerd.

Ik zei nog tegen hem: „Als je over derden praat, acht ik me verplicht bij die derde een onderzoek in te stellen." Daar zien de meesten tegen op. Maar hij vond het best. Ik moest maar naar u toe gaan.

Toen hoorde ik de meest felle beschuldigingen, die ik enerzijds onmogelijk kon geloven, maar waarbij ik toch de indruk had dat de man ze uitsprak in volle overtuiging. Ik dacht: Kan hier een misverstand in het spel zijn? Als zo'n misverstand uit de weg geruimd is, is die Brown misschien nog te winnen voor het koninkrijk Gods."

„En wat zei dat heerschap dan wel?"

„U had hem aangemoedigd een ongeluk te simuleren met een oude auto, om zo de verzekeringspremie te pakken te krijgen. U had hem vijftig dollar beloofd, wanneer de auto er aan ging. Hij had zijn leven gewaagd om de wagen in elkaar te rijden. U kreeg de verwachte verzekeringspremie uitbetaald, maar u scheepte hem met een onnozele tien dollar af. Toen hij meer vroeg, dreigde u zelfs met de politie.

Ik dacht: Hij heeft u zeker verkeerd begrepen. U zult hem nooit hebben willen verleiden om een ongeluk te veroorzaken. Dat moet iets anders geweest zijn. Wellicht kunt u zich nog herinneren, hoe het gesprek is gelopen. Misschien kunnen we hem ervan overtuigen, dat hij zich vergist heeft. De man schijnt na het ongeval nogal opgewonden te zijn geweest, nu in rustige sfeer kan het misverstand mogelijk uit de weg geruimd".

„Hij heeft dus ook tegen u gezegd, dat hij moedwillig de auto heeft laten verongelukken? U begrijpt in ieder geval, wat een braaf heer hij is.

De zaak zit zo. Of het moedwil of ongeluk was, weet ik niet. De kerel was dronken. Is toen tegen een boom gereden. Het was voor mij geen schade. De verzekeringsmaatschappij betaalde behoorlijk uit. Ik gaf de vent, die erg geschrokken was en zich ook nog wat bezeerd had, tien dollar. In plaats dat die kerel me dankbaar was begon hij te schelden. Hetzelfde verhaaltje dat hij u gedaan heeft. Ik had hem, als hij een ongeluk kreeg, vijftig dollar beloofd. Die moest en zou ik hem geven. Eerst liet ik hem wat uitrazen. Toen zei ik: „Nu weggaan, of ik haal de politie." Als ik dat gedaan had, was hij er niet best van afgekomen.

De vent is verder geheel afgezakt. Hij is nu dranksmokkelaar. Maar als verontschuldiging voor zijn goddeloos leven, wil hij graag zijn vroegere patroon belasteren. Ik gaf hem uit goedheid, omdat hij gewond was, tien dollar. Toen kwam in zijn dronken hoofd waarschijnlijk de idee op: „Als de baas zo royaal is, zit er zeker wat achter". Daarom wou hij meer hebben. Die zotte idee heeft zich in zijn hoofd vastgezet. Temeer omdat ik hem, om de herrie die hij gemaakt heeft, ontslagen heb. En nu gelooft hij het misschien zelf.

U moest u van de praatjes van zulke lui niet zoveel aantrekken. Het is in de regel enkel laster.

Had hij soms nog meer?

(Wordt vervolgd)

LANDBOUWRUBRIEK

Bemesting

door

IR. J. W. BAKKER

Uit mondeling en schriftelijk contact met de Nederlandse immigranten in Canada blijkt dat er een aantal belangrijke problemen zijn zoals: wat voor grondsoorten zijn er eigenlijk? Hoe zit het toch met de veevoeding? Hoe moet de grond bewerkt worden? Is er enige invloed mogelijk op de afzetprijzen? Enz.

Van al deze vragen is die van de bemesting er een, die heel vaak naar voren komt. Nu wij weer ons plan voor het komende jaar rustig kunnen overdenken, komt ook het punt bemesting weer in het centrum van de belangstelling.

Vergeet niet om bij Dominion Department of Agriculture, Ottawa, Canada, aan te vragen publication 585: Manures, Fertilizers and Soil Amendments. Dit is een buitengewoon goed overzicht van het gehele vraagstuk.

De grond in Canada is nog betrekkelijk jong, d.w.z. nog geen duizend jaar, of meer, geregeld voor landbouw gebruikt. Veelal is de maagdelijke grond in staat om zonder bemesting goede oogsten te geven. De natuurlijke rijkdom is voldoende voor behoorlijke oogsten. Het gebruiken van deze natuurlijke rijkdom is de oorzaak geweest van de sterke ontwikkeling van het Amerikaanse continent. Het verschil tussen de Spaanse en Portugese Staten met de Noord-Amerikaanse ligt hierin, dat in de eerste groep de rijkdommen eenvoudig geroofd zijn en naar Europa gebracht, terwijl in de Noord-Amerikaanse groep veel van de gevonden rijkdom werd gebruikt om het land zelf verder te ontwikkelen.

Niettemin doen zich overal de gevolgen van de ongecontroleerde roverij merken in uitputting van de voorraden grondstoffen en ook uitputting van de grond.

Canada probeert van de fouten van anderen te leren en men heeft hier een streven naar het zoveel mogelijk behouden van de vruchtbaarheid van de grond.

De sleutel tot een goede vruchtbaarheid van de grond is gelegen in een goede vruchtwisseling en aanvulling van hetgeen men aan de grond onttrekt. In sommige gevallen wordt de grond door wind en water aangetast en verliest zodoende de natuurlijke gesteldheid.

Om de grond goed in orde te houden beschikt men over stalmest, groenbemesting, kunstmeststoffen en speciale bemesting met spore-elementen.

Stalmest.

Er gaat nog steeds niets boven het gebruik van stalmest. Bij de methoden welke in Canada gebruikt worden, krijgt men een mest, welke de vaste en vloeibare afvalstoffen bevat. Er zijn enkele Nederlandse farmers, die plannen maken voor een gierkelder, maar de plannen zijn nog niet verwezenlijkt.

De stalmest bevat allerlei stoffen, maar de hoeveelheden kunen sterk verschillen al naar de diersoort en de voeding. De belangrijkste werking van de stalmest is dat het de humus in de grond weer aanvult.

Op de oudere gronden in de zeeprovincies en Ontario is ook de hoeveelheid fosfor, stikstof en kali, van belang. Koemest is verreweg het belangrijkste. Dit is arm aan fosfor. Waar de andere gronden het eerst gebrek aan fosfor vertonen moet men dus naast stalmest zorgen voor aanvulling met fosforhoudende kunstmest.

Groenbemesting.

In allerlei opzicht is het gebruik van groenbemestingsgewassen belangrijk. Het is vooral noodzakelijk om de grond in een goede structuur te houden en om zoveel mogelijk tegenwicht te geven tegen het verlies aan organische stoffen in de grond.

Alfalfa (lucerne) is het beste, daar het diep wortelt en dus allerlei stoffen uit diepere grondlagen weer naar boven brengt. Klaversoorten, zoals rode klaver, bastaardklaver (Alsice) en honigklaver (Sweet Clover) worden ook veel gebruikt. Daarnaast nog wel rogge en verschillende grassoorten.

Het is van groot belang om de gewassen onder te ploegen op een geschikte tijd. Laat in het voorjaar is meestal verkeerd. Zoals dit laatste late voorjaar in Ontario. Het gewas wordt te groot en verteert niet vlug genoeg, waardoor een soort viltlaag in de grond ontstaat. Daar kan geen enkel gewas op groeien. Voor het onderploegen geve men ongeveer 100 pond ammoniumnitrate per acre.

Kunsmeststoffen.

Deze worden overwegend verkocht in gemengde vorm. De ontwikkeling is langzamerhand in de richting van meer toepassing van de onvermengde meststoffen. In 1949/1950 werd in Canada gebruikt 145.972 ton onvermengde en 618.609 ton gemengde kunstmest.

Stikstofhoudende meststoffen:

Nitrate of Soda met 16% N. Natuurlijke chilisalpeter was oorspronkelijk de enige bron van Nitrate of soda. In de laatste jaren wordt het echter gemaakt van luchtstikstof.

Sulphate of Ammonia met 20 tot 21% N. In het Nederlands bekend als Zwavelzure Ammoniak.

Ammonium Nitrate of Ammonsalpeter bevat tenminste 31% stikstof.

Nitro-chalk bevat 16% N. Het is salpeterzure ammoniak vermengd met fijne kalk.

Cyanamid of Kalkstikstof bevat 20-22% N. Nitrate of Lime bevat 15% N. Wat wij Kalksalpeter noemen.

Urea met 40-46% N is hetzelfde als ureum.

Mono-ammonium phosphate bevat 11% N en 48% fosforzuur. Deze meststof wordt vrij veel gebruikt in de prairieprovincies waar toediening van kali nog niet nodig is. Door vermengen met andere stikstof meststoffen of ammoniak wordt het gehalte op 16-20-0 gebracht. Ook in deze samenstelling wordt het veel in de prairieprovincies gebruikt.

Blood Meal bevat 10-12% N. Bloedmeel.

Whale Meat and Blood of Walvismeel bevat 9-11% N.

Whale Meat and Bone bevat minder N namelijk 5%, maar bovendien 4% fosforzuur.

Tankage of diermeel bevat tenminste 6% N, 6% fosforzuur in opneembare vorm. Wordt weinig meer toegepast, daar het langzaam werkt en de vraag naar diermeel voor veevoeding heeft de prijs behoorlijk hoog doen blijven.

Fosforhoudende meststoffen.

Superphosphate of superfosfaat moet meer dan 18% fosforzuur bevatten. Men verkoopt echter ook met hogere gehalten tot 48% toe.

Voor Ammoniumphosphate zie bij de stikstofmeststoffen.

Basic Slag of Thomasslakkenmeel bevat tenminste 14% fosforzuur.

Rock phosphate is ruw fosfaat. Werkt langzaam, doch als fosformeststof geschikt.

DE DIEREN

De landman gaat, nu de avond is gevallen,
En d'arbeid slaapt, voor 't laatst zijn hoeve rond,
Hij keurt 't werk der knechts in schuur en stallen,
En als zijn schaduw volgt hem trouw de hond .

Hij toeft bij 't vee, en luistert hoe het ademt;
Rond schoft en horen hangt een warme damp,
Die met een geur van zomer hem bewademt,
En in een nimbus nevelt om de lamp.

Dan loopt hij tastend langs de ruif der paarden,
Verwelkomd door een dreunend hoefgeklop;
Hij spreekt hen aan, en streelt 'n ruig behaarden,
Een speels hem toegestoken manekop.

En als hij eindelijk, rustig na 't volbrachte,
De handen boven 't vlammend houtvuur heft,
Vervult hem nog de ontroerende gedachte
Aan wat rondom hem leeft en 't niet beseft.

Hij peinst en leest in 't boek met koop'ren sloten
Het hoofdstuk uit, dat Noach's tocht beschrijft,
Hoe de arke met haar simpele reisgenoten
Lang op den oeverlozen zondvloed drijft.

Gans in het wonderbaar verhaal verloren;
Terwijl hij mijm'rend in den haardgloed staart,
Lijkt het hem of, door God daartoe verkoren,
Hij met zijn dieren over 't water vaart.

Aart van der Leeuw.

Wordt onder speciale handelsnamen verkocht. Totaalgehalte aan fosforzuur is 25-40%.

Bone Meal of beendermeel bevat behalve 10% opneembaar fosforzuur ook iets N. Wordt nogal gebruikt in kassen (greenhouses).

Kalimeststoffen.

Muriate of potash bevat 50-60% kali. In het Nederlands Chloorkali.

Sulphate of Potash (zwavelzure kali) bevat ongeveer 50% kali.

Sulphate of Potash-Magnesia (patentkali) bevat tenminste 22% kali en een flinke hoeveelheid Magnesium.

Verschillende ruwe kalizouten bevatten voldoende kali om gebruikt te worden als kalimeststof. Van deze Potash manure salts zijn er diverse in de handel.

Houtas, waarvan men bij het verbranden van bos vroeger nogal hoeveelheden beschikbaar had, bevat ook enkele % kali.

De mengmest, zoals die zeer veel wordt verkocht, is natuurlijk verkregen door zuivere meststoffen te vermengen. Men kan dit zelf ook doen. Mogelijk is het ook goedkoper! Om het gewenste gehalte te verkrijgen, voegt de handel vulstoffen toe, zoals zand, leem, turfmolm, zaagsel, gemalen steen enz.

Voor 4-8-10 heeft men nodig 400 lbs. zwavelzure ammoniak, 800 lbs. super 20% en 400 lbs. chloorkali, maar bovendien 400 lbs. vulstof. Hoe hoger de gehalten hoe minder vulstof natuurlijk. De vulstof, het mengen en het extra transport moeten worden betaald. Probeer dus uit te vinden of het goedkoper is om de afzonderlijke stoffen te kopen en zo nodig zelf te vermengen.

In de meeste gevallen is contact van het zaad met de kunstmest niet gewenst. Men doet dus goed om te zorgen, dat de kunstmest en het zaad elkaar niet raken.

Door de klimaatsverhoudingen van het centrale deel van Canada is zogenaamde overbemesting in de zomer niet bepaald effectief. Waar genoeg regen valt in de kustprovincies kan het wel. In de Maritimes worden vaak grote hoeveelheden kunstmest gegeven, vooral aan aardappelen.

? VRAGENBUS ?

VRAAG:

Wie zijn de Doukhobors?

ANTWOORD:

Ze zijn oorspronkelijk uit Rusland. Ze zijn een sekte, die sterk nadruk legt op de inwoning van de Heilige Geest in de mens. Ze beweren, dat de Geest is in elk mens, en dat Hij van binnen uit de mens leidt, door het woord van binnen. Aan de Bijbel voelen ze dus geen grote behoefte. De kerk is niet nodig, want de mens wordt geleid van binnen uit. Die Geest is liefde, dus is het beheersend beginsel in alle gemeenschap: liefde.

De naam Doukhobors betekent letterlijk: geestes-strijders. De geestelijken in de Griekse Orthodoxe Kerk pasten die naam op deze mensen toe als een smaad: mensen, die tegen de Geest strijden. Maar die mensen vatten de naam op als een eer: mensen die door de Geest strijden voor de waarheid.

Het uitgangspunt, van de leiding des Geestes, bracht ze er toe alle mensen als gelijk te beschouwen. De overheid, b.v., moest men niet gehoorzamen, indien ze iets eiste, dat met iemands geweten niet overeenkwam, want die overheidspersonen waren ook maar gewone mensen.

Oorspronkelijk was het een vredige beweging, maar op de duur kwam men er toe militaire dienst te weigeren. Toen werden ze vervolgd. Sommigen werden verbannen naar Siberie en naar het zuidelijk deel van Rusland. Daar hebben ze indertijd vreselijk geleden. De beroemde schrijver Tolstoy heeft toen nog bemiddelend gewerkt om hun lot te verzachten.

Later ontvingen ze verlof te emigreren. Eerst ging een zeker aantal naar het eiland Cyprus, maar dat was blijkbaar een mislukking. Later bleek Canada gewillig te zijn om ze op te nemen. Zo kwam er tegen het einde van de vorige eeuw een belangrijk aantal binnen. Daarbij kwamen ook die eerst naar Cyprus gegaan waren. Dat werd tezamen ongeveer 7500. Ze vestigden zich in Saskatchewan en British Columbia. Eerst ging het best; zelfs werd in het parliament openlijk gezegd, dat die mensen niets kwaads deden. Later kwam een radicaal element aan het woord, bekend als de „Sons of Freedom". Men verzette zich tegen militaire dienst, het betalen van belasting, het zenden van zijn kinderen naar de publieke school, e.a. Men protesteerde tegen die dingen door het verbranden van scholen, naaktloperij e.d. Ongeveer 1929 had men op zeker tijdstip 531 van die rebellen in de gevangenis.

Verleden jaar was er een soortgelijke uitbarsting van verzet tegen de regering. Weer werd geprotesteerd door verbranden van huizen en naaktloperij. Honderden werden voor de rechters gebracht en naar de gevangenis gestuurd. Het waren zeker deze voorvallen die de vrager deden vragen om inlichting. Hier zijn dan enkele feiten.

Weer een voorbeeld om aan te tonen hoe licht drijven met de leiding des Geestes brengt tot dweperij en onreinheid en verzet tegen de overheid. Houden we ons liever aan de nuchtere beschouwing ons ingeprent.

VRAAG:

Wanneer er ergens brand is en een schare volks verzameld is, wat is het dat die Canadezen onder elkaar fluisteren? Zo luidde de vraag niet letterlijk, maar wel zakelijk. Ook van G.

ANTWOORD:

De vrager is blijkbaar wel eens aanwezig geweest wanneer er in Canada ergens brand was. Hij meent opgemerkt te hebben dat men dan onder elkaar iets mompelt, dat lijkt op een soort formule bij zo'n gelegenheid gebruikelijk. Dat heeft zijn nieuwsgierigheid gaande gemaakt. We hebben getracht iets daarover te vinden. Pas spraken we met een leider van de brandweer in London en die glimlachte wat en haalde de schouders op. Het komt ons voor dat we hier te doen hebben met een mooie inbeelding. Mischien heeft het immigrant zijn er iets mee te doen. Men is eerst vreemd en heeft een neiging om tegenover vreemde dingen wat argwanend te staan.

Misschien hebben sommige Canadese buren bij een brand wat gemompeld, dat de vrager niet verstond en heeft hij dat opgevat als een geheimzinnig iets. Voorzover we kunnen zien heeft die gedachte geen basis in de werkelijkheid.

VRAAG:

Vindt u het goed Halloween te houden?

ANTWOORD:

Neen. Halloween, de avond van 31 October, wanneer het jonge geslacht rondwaart in mysterieuze verschijning om allerlei kattekwaad uit te halen, is een vreemd mengsel van Roomse en heidense gebruiken. In het eerste nummer van het onlangs verschenen blaadje „Home and Family" vindt men een tamelijk breed artikel daarover. Veel beter is het daaraan niet mee te doen. Voor een Protestant is het helemaal dwaas zich daarbij aan te sluiten. Veel beter op die avond te vieren de Hervormingsdag. In de United States wordt dat onder ons volk al meer gedaan; laat ons dat hier ook gaan doen.

REDACTEUR

RONDOM DE Jaarwisseling

Het is wel juist de meest geschikte tijd van het jaar voor overpeinzing, de dagen rondom Kerstmis en Oud- en Nieuwjaar.

Gelijk een mijlpaal aan de weg, met een cijfer aangevend waar men zich bevindt, soms uitnodigt tot een ogenblik bezinning, zo nodigt de afgelopen jaarkalender, evenals de nieuwe welke sedert kort is opgehangen, tot een ogenblik beraad.

Wat wedervoer ons, onze familie, onze Kerk, wat ging er om in de wereld in het jaar dat achter ons ligt?

Op deze vraag zou een uitvoerig antwoord zijn te geven, want het leven is gevarieerd en veelzijdig.

Er is echter een Schriftwoord, dat ons zegt: Niemand, die de hand aan de ploeg slaat, en achterom ziet, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods.

Wij willen de exegese van dat Woord van de Heiland overlaten aan hen, die daarin meer deskundig zijn, maar wel meen ik, dat dit Schriftwoord in betekenis voor wat wij beogen met ons werk in Calv.-Contact, meer aanleiding geeft tot hetgeen **ons te doen staat** in het jaar dat komt, dan dat het nuttig is voor **hetgeen voorbijging**, ofschoon er reden is tot dankbaarheid.

De hand aan de ploeg ten behoeve van het Koninkrijk Gods is ook hetgeen ons blad en z'n organisatie in totaal bekeken zich ten doel stelt.

Nu wordt de Stad Gods niet met handen gemaakt, maar wel wil God mensen gebruiken tot Zijn dienst. Dit werk is, net als alle mensenwerk, klein en gebrekkig en met veel tekortkomingen. De geschiedenis leert echter, dat ondanks alle tekortkomingen dat gebrekkige werk tot een zegen kan zijn, zowel voor de Kerk als voor het volk, waartoe wij behoren.

De geschiedenis der Kerk en die van ons oude vaderland, Nederland, is daar vol van.

Het waren maar eenvoudige Galilese vissers, die op de Olijfberg de opdracht kregen: „Predikt het Evangelie aan alle creaturen", en het waren niet de groten der aarde, die het fundament legden voor de Chr. Sociale beweging in Nederland, of die hun kinderen ten koste van grote offers wilden zien onderwezen bij de Bijbel en hen wilden brengen tot de Heiland der wereld.

Wie over deze dingen spreekt in verband met onze activiteit ten behoeve van de opbloei van het Calvinisme hier in Canada, ontmoet nogal eens een rekenmeester, die als volgt redeneert: Het aantal emigranten gedeeld door 4 of 5 is het aantal beschikbare mannen; hiervan valt om de een of andere reden nog een flink percentage af, dat voor deze dingen noch tijd, noch geld over heeft; blijft over een aantal van enige duizenden en deze verspreid over dit onmetelijke land.

Een mens heeft zijn verstand gekregen om het te gebruiken, maar ons verstand gebruiken door alleen op mensen te zien is eenzijdig en fout. Wat de wereld overwint is **ons geloof.**

Het geloof in het door Christus vergoten bloed, voor de zonden van allen, die in Hem geloven. Dat gaat uit boven ons verstand, alleen het **geloof** in Gods beloften maakt het grote wonder van Gods ontfermende liefde tot ons geestelijk eigendom.

Maar dan is er ook het stuk der dankbaarheid in onze Catechismus.

De dankbaarheid moet, wil zij niet een blijk geven dat ons geloof dood is, zich uiten in activiteit naar buiten. Naar onze naaste, naar het volk waartoe wij behoren.

Het Canadese volk acht zichzelf allezins godsdienstig, en het groot aantal kerkgebouwen wijst ook daarop, maar het voorbijgegane Kerstfeest heeft nog weer eens bewezen dat gevreesd moet worden dat veler geloof verschrompeld is tot een traditie zonder meer. Ons past het oordeel niet, maar het schijnt vaak dat het leven van alle dag is losgeraakt van de tucht van het Evangelie. Zonder het oog te sluiten voor het feit dat daar ook grote gevaren liggen onder onze eigen mensen, geloven wij dat hier een taak en een kans ligt voor onze Calvinistische levensopvatting.

Het gaat niet hier zonder meer een parallel te trekken tussen Canada en Nederland.

In Nederland ligt het godsdienstige met het Nationale verweven, misschien als in geen ander land ter wereld, maar toch ligt er voor onze groep een arbeidsveld braak in Canada dat aangevat onder inwachting van Gods zegen tot heil van land en volk kan dienen.

Het waren maar enkele procenten van het volk in de „lage landen aan de zee", die door het Calvinisme waren gegrepen, in de worstelstrijd van 80 jaar tegen het Roomse Spanje, en om dichterbij te blijven, toen het geestelijk leven was uitgedoofd rondom 1880 was het maar een kleine groep personen die besloten tot samenroeping van een Congres welke de naam heeft gekregen van het Eerste Chr. Soc. Congres van 1891.

Deze geschiedenis nog eens te repeteren kan ons moed geven voort te gaan. Het trotse liberalisme is ondergegaan en gedurende een lange reeks van jaren, en ook nu nog is onze levensbeschouwing een stuwkracht geweest in ons land, en ver daar buiten.

Hetzelfde, misschien nog een sterker voorbeeld, is het oprichten van de Vrije Universiteit geweest, misschien door velen niet met het juiste oog aanschouwd, en vaak opgevat als uitsluitend een wapen in de Kerkelijke strijd van die dagen, en toch een geloofsstuk waar het tracntte de wetenschap te toetsen aan en te funderen op de Goddelijke openbaring.

Van onze Amerikaanse- en Canadese school te Grand Rapids kan in veel opzichten hetzelfde worden gezegd, opgericht in gehoorzaamheid des geloofs. Het is hierbij altijd fout het resultaat en de vruchten af te meten naar het aantal mensen dat de vanen van het Calvinisme volgt.

Het Evangelie des Kruises zal blijven den Joden een **dwaasheid** en den Grieken een **ergernis.** Toch is er een gunstige wisslwerking op te merken bij elke geestelijke activiteit op die groepen en richtingen welke tegelijkertijd in een volk leven. Het is de dynamiek, de beweging in het volksleven die nooit stilstaat. De invloed van het Calv. is aanwijsbaar in haar verhouding tot Rome. De Roomse kerk in Nederland b.v. en die in Frankrijk kan dat bewijzen, eveneens is de invloed van het Calv. aan te wijzen in de practijk van het socialistisch denken en handelen in Nederland.

Met dat doel voor ogen en onder inwachting van Gods gunst, dit laatste allereerst, gaan wij 1954 tegemoet.

Zij er allerwege belangstelling, liefde, offervaardigheid, allermeest veel gebed voor wat ons te doen staat, en zij het bij de aanvang en bij de voortduur: **Onze hulp is in de Naam des Heeren.**

P.

HOLLAND MARSH,

een moeras veranderd in een groentetuin

(Can. Scene) Gedurende de laatste 20 jaar hebben groentetelers voor een bedrag van $60.000.000 aan groenten verbouwd op 7000 acres van de Holland Marsh, 30 mijl ten Noorden van Toronto. Zevenhonderd gezinnen telen hier groenten ter waarde van $6.000.000 per jaar, terwijl anderen zich vestigen op nieuwe bedrijven op de overblijvende 13000 acres van het moeras—tot groot ongenoegen van natuurliefhebbers en eendenjagers.

De ontginning van het moeras begon in 1910, toen David Watson, een in Schotland geboren kruidenier in Bradford, Prof. W. H. Day van het Ontario Agricultural College te Guelph uitnodigde om het moeras van dertig vierkante mijl te komen bezichtigen. In die jaren produceerde het moeras alleen wat moerashooi, dat gebruikt werd voor de vulling van matrassen.

Prof. Day was van mening, dat de vruchtbare veenbodem van het moeras gebruikt zou kunnen worden voor de teelt van fijne groenten. Een maatschappij werd opgericht in 1912; een reusachtige baggermachine groef een kanaal van 17 mijl rond het moeras, dat ten Westen van verkeersweg No. 11 ligt en het water werd weggepompt. De bouw van het kanaal begon echter pas in 1925 en de eerste tuinders waren niet bereid om hard genoeg te werken om voor hun land te kunnen betalen. Veel moerasland werd door gemeentelijke autoriteiten opge-eist ter betaling van belastingen.

Het zag er naar uit, dat het plan van Prof. Day mislukt was. Maar, in de vroege dertiger jaren geraakte J. J. Snor, Canadees vertegenwoordiger van de Dutch Emigration Foundation er van overtuigd, dat het moeras een goed bestaan zou leveren voor Hollandse gezinnen. Er werden 18 gezinnen met financiele steun van de Federale en Provinciale Regeringen van $600 per gezin in de Marsh gevestigd.

De Hollanders organiseerden co-operaties voor de aankoop van machines en andere benodigdheden. Ze werkten hard en onversaagd en hadden succes waar hun minder energieke voorgangers hadden gefaald. Tegenwoordig verzendt men producten van de Holland Marsh in koelwagons naar alle delen van Canada en naar de meest veeleisende markten van de Verenigde Staten.

Gedurende de laatste drie jaar heeft een co-operatief verkoopsysteem de telers beschermd tegen schommelingen in de marktprijzen en buitensporige provisies van commissiehandelaren. Intussen gaat de ontginning van het moeras ten Oosten van verkeersweg No. 11 snel voort in weerwil van de protesten van natuurliefhebbers.

Aangezien de Hollanders op zulk een hardnekkige wijze de bewerking van hun bedrijven in de dertiger jaren aanpakten, zijn de meeste bezoekers van mening, dat het moeras naar hen genoemd werd. Maar het ontving deze naam aan het einde van de 18de eeuw, naar Major S. Holland, de eerste landmeter-generaal van Canada, die het toezicht had op de aanleg van een weg van Toronto naar Lake Simcoe en naar de Georgian Bay. Holland Landing, een klein dorpje aan de zuidkant van het moeras, was het noordelijk eindpunt van de weg van Toronto naar Lake Simcoe.

ONDERZOEKINGSCENTRUM VOOR KINDERZIEKTEN

(Can. Scene) Een onderzoekingsinstituut voor het co-ordineren en leiden van alle onderzoekingen en voor het ontwikkelen van een researchcentrum voor kinderziekten, dat bekwame dokters zal aantrekken om zich aan dat werk te wijden, is opgericht door het Toronto Hospital for Sick Children.

Doeltreffend en goedkoop

Vele Nederlanders in Canada lezen „Calvinist—Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals jubileums-, verlovings-, huwelijks-, geboorte- en overlijdens-advertenties en de aankondiging van uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen u te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel.

Kosten slechts 20 cents per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum tarief $1.50 per plaatsing.

Zend money-order met uw advertentie naar het administratie-adres:

Box 234, Chatham, Ontario

Inplaats van kaarten

COENRAAD GUICHELAAR
en
ANTJE BRUS

geven kennis van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats vinden op Vrijdag 29 Januari 1954, door Rev. A. Persenaire, des avonds 7.30 uur in de Christian Reformed Church te Brantford.

CAINSVILLE, Ont., R. R. 2.

God maakte ons rijk en dankbaar door de geboorte van

RICHARD EDDIE

Mr. en Mrs. J. GROEN
ALE KEES
ROMMIE WYTZE
PIET ANNEJAN

PONTYPOOL, 30 December 1953.

KENNISMAKING

Twee meisjes 21 jaar, zouden graag kennis maken met twee jongemannen.
Brieven onder no. 800, box 234, Calvinist-Contact, Chatham, Ont.

CORRESPONDENTIE

Een jongeman, 29 jaar, N.H., zoekt correspondentie met een net meisje tussen 20 en 30 jaar.
Brieven onder no. 801, box 234, Calvinist-Contact, Chatham, Ont.

ZAALBERG DEKENS
in kwaliteit
NUMMER EEN
Pracht dessins. Vraag prijslijst bij
WALTER VOS AND SONS
Picton, Ontario

SCHRIFTELIJKE LESSEN ENGELS

Lessen voor beginners, gevorderden en kerktaal. Ook uitspraak en correctie.
Vraagt vrijblijvend inlichtingen en proeflessen.

DUTCH INSTITUTE, Pella, Iowa, U.S.A.

Mundi Victor Capri
10 Senoritas voor 85 ct.
Vraag Uw leverancier:
PETER MIEDEMA CIGAR CO.
121 Linwood Ave.,
LONDON, ONT.

Broeikassen te koop met een 6-kamer stenen huis

Geweldige gelegenheid voor een Hollandse familie. 3 acre corner property, twee mijl van industrie gebied van Guelph aan een goede hoofdweg, 3 kassen, elk 100 voet lang, stenen „potting shed" met kolen opslagplaats, verwarming en stoker. 3 Alleenstaande cementen voorraadkamers en garage voor 2 auto's. 40 ramen van cypres hout. 6-Kamer stenen huis van alle gemakken voorzien; drilled well en electrisch pompsysteem.

U moet dit eerst gaan zien, om het naar waarde te schatten. Verlaagde prijs, gemakkelijke betalingsvoorwaarden. 2 Chr. Ref. Kerken in Guelph.

Kom praten met de eigenaar

W. R. WELSHMAN

College Ave. West R.R. 6 Guelph, Ont.

FOR
FRUIT and DAIRY FARMS,
HOMES or
BUSINESS PROPERTIES
in the Sunny Fraser Valley
SEE—

HAL MENZIES LTD.
Real Estate and Insurance
Established 1910

Haney, B.C. Phone 73631 — **Port Coquitlam, B.C. Phone 206**

HAROLD O'BRIEN
Real Estate Broker
128 Queen St. — Telef. 334
Chatham

EVERYTHING IN REAL ESTATE

Districts-vertegenwoordiger
ANTHONY VAN DYKE
Telef. 144
Thedford, Ont.

John D. MacKenzie
REALTOR
Boerderijen en plaatselijke bezittingen
Verzekeringen
Leningen
Box 26 — Phone 7-R
Wellington, Ontario

GA NIET ALLEEN OP ZOEK
naar een boerderij, doch vraag advies aan een erkend en vertrouwd makelaar.

Het adres is
„JAN BOSVELD"

Wij hebben een ruime keuze in alle soorten boerderijen van 50 tot 200 acres in prijzen varierend tussen $5000.— en $25000.—.

Kom ons eens opzoeken of bel Chatham 1100 voor een bezoek van een onzer agenten.

U zult er geen spijt van hebben.

JAN BOSVELD
REAL ESTATE
153 King St. W. Chatham, Ont.
Phone 1100 (office) or 6199-J (res.)
Res. address 53 Victoria Ave.

Uitstekende Boerderijen te koop

25 Acres; Thamesville
Goed gelegen farm aan county road bij Thamesville, 7-kamer frame huis, kleine barn, goed water. $5200.—.

44 Acres; THAMESVILLE
„Uw dromen worden waarheid" wat zou U zeggen van een prachtig, nieuw modern 8-kamer stenen huis, 3 slaapkamers, een 2- en een 4-delige badkamer, automatische oliestook, deep freeze, electrisch fornuis, prachtige dubbele garage, 2 barns, A-1 land Iets moois! Kom deze boerderij vandaag nog zien.

50 Acres; HIGHGATE
4 Mijl ten Noorden van Highgate, goede clay en sandy loam farm, goed gedraineerd, uitstekend 7-kamer stenen huis, grote metalen barn tegen de zijkant. Werkelijk een koopje. $8500.-

100 Acres; RALEIGH
12 Mijl van Chatham aan geplaveide weg,9-kamer huis, 2 barns, clay loam land, tabakscontract, 4 acres bos.

200 Acres; ALVINSTON
Alles bewerkbaar, 3 mijl ten Z.W. van Alvinston, geheel gedraineerd, geschikt voor elk gewas, 9-kamer frame huis, 4-delige badkamer, A-1 gebouwen. Volle prijs $30.000.— met ongeveer ⅓ down. Komt dit direct zien.

JULES PHILIPS
MELBOURNE 66 R 27
of
GEOFFREY VAN RAAY
REAL ESTATE
Geld te leen
voor onroerende goederen
PARKEERPLAATS BIJ KANTOOR
190 Wellington St. W. — Phone 2212
Res. Phone 2818-2
Chatham, Ontario

WAT EEN BESPARING......
wanneer U midden in de winter Uw eigen Groenten kunt gebruiken uit uw weckflessen of locker. Denkt U eens aan die lekkere Holl. Sperciebonen, Snijbonen, Postelein, Andijvie, Worteltjes etc.
In onze prijscourant van GROENTE- EN BLOEMZADEN vindt U de soorten, die U zoekt. Vraagt U een exemplaar aan in de Holl. of Eng. taal.

WILLIAM DAM SEEDS
SARNIA, ONT.
(Voorheen bedrijfsleider van Turkenburg's Zaadhandel, Nederland.)

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar p. jaar, bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie-adres: P.O. Box 234, Chatham, Ontario

Naam ....

Post-adres ....

Indien nodig naam v. werkgever en adres:

....

....

Abonnements Formulier voor Nederlandse lezers

Naam van persoon in Nederland

....

Adres ....

Naam van persoon die abonnement opgeeft

in Canada ....

Adres ....

Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres: Box 234, Chatham, Ontario, en wij zorgen voor verzending naar Nederland.

Adres Verandering

NIEUW ADRES
(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam ....

....

Indien nodig naam van werkgever en adres:

....

Post-adres ....

TEGENWOORDIG ADRES

4545 MAY 54
REV. H. NUMAN
P.O. WYOMING
ONT.